

[Kristen Amby.]

ningen, skal gøre. Ja, han kan forære den til Staten eller slippe af med den paa en eller anden Façon eller sige til Dommeren for Tinglysningskontoret: Jeg vil ikke have den Bygning, jeg bliver ødelagt. Han kan komme til at betale fælleskommunal Grundskyld, men man fritager ham for Ejendoms-skyld. Ejendomsskyld kan man altid fastsætte i Forhold til Bygningens Anvendelse, men Grundskylden er ganske uafhængig heraf, saa denne Bestemmelse maa bero paa en Misforstaelse af den højtærede Minister. (Modsigelse af Ministeren). Ja, hvis Bygningen ligger lige i Nærheden af Strøget, kan man naturligvis ikke sætte dens Grund til en Grundskyld, der er mindre end de omliggende Grundes, det siger sig selv. Men hvad hjælper det Besidderen af en saadan Ejendom, at han bliver fri for fælleskommunal Ejendomsskyld, hvis han skal betale fælleskommunal Grundskyld, og det netop er den, der er meget stor? Men det var kun et Par Enkeltheder.

Den højtærede Minister har udtrykt — Spalte 2943 —, at Ideen med denne Form for skattemæssig Udligning, som Forslaget tager Sigte paa, skal være — og det maa være en Trøst, siger Ministeren, for dem, der kommer til at betale mere —, at Mennesker, der i økonomisk Henseende er ligestillede, skal behandles ens. Det lyder fortræffeligt. Det er næsten Retfærdighedens Gudinde, der taler i disse Ord gennem Ministerens Mund, og det kunde ikke falde mig ind og vel heller ikke noget fornuftigt Menneske — og dertil regner jeg i visse Henseender mig selv — at bestride dette, at Mennesker, der i økonomisk Henseende er ligestillede, skal behandles ens skattemæssigt. Spørgsmaalet er bare i denne Sammenhæng, om Ministerens Forslag er Udtryk for denne Idé, og det mener jeg afgjort ikke, det er.

For det første, som jeg allerede har berørt, maatte dette have ført til, hvis det var den ledende Idé for Ministeren, og han vilde gøre noget ud af det i Praksis, at han i Forslaget om personlig Skat til Kommunen havde krævet ensartede Fradragsregler og ensartede Ligningsregler i de forskellige Kommuner. Ministeren er ganske vist gaaet et lille Skridt, idet han har krævet, at inden for samme Kommune skal man behandle Tilfælde, der er ensartede, ens, men Kommunerne imellem har Ministeren ikke gennemført dette, og netop derved kan Mennesker, der i øvrigt er ens stillede og bor i ens stillede Kommuner, blive behandlet i høj Grad uens. Det har jeg allerede været inde

paa. Eksempelvis kan man sige det saaledes, at en Mand med en Indtægt paa 3 000 Kr., vil, hvis han bor et Sted, hvor han faar et Tillæg paa 40 pCt., med en Ligningsprocent paa 10 komme af med 420 Kr. i Skat, og hvis han bor et Sted, hvor der intet Tillæg er, maa han betale 300 Kr. i Skat. Endnu grellere, hvis han bor et Sted, hvor man giver ham et Nedslag paa 70 pCt., saa vil han komme til at betale 90 Kr. i Skat mod 300 uden Nedslag. Det kan altsaa ske over for Indtægter, der er ens, og som er tjent i Kommuner af akkurat ens Standard.

Det er det ene. Men dernæst, og det vedrører de nye Forslagsregler, har Ministeren — nu beder jeg om, at man holder sig det for Øje, at Ideen med Forslaget skal være, at Mennesker, der er økonomisk ens stillede, behandles ens — overhovedet ikke taget Hensyn til, at for den samme Indkomst er der i høj Grad forskellig Købeevne; det afhænger af, om Indkomsten er tjent det ene eller det andet Sted. En Indkomst paa 3 000 Kr. i København har en meget mindre Købeevne end den samme Indkomst ude paa Landet. Men Ministeren beskatter Indkomsten ens, enten den saa er tjent det ene eller det andet Sted. Ministeren har heller ikke ved sin Ejendomsbeskatning, der er ens over for alle Arter af Ejendomme, taget Hensyn til, at det ene Sted kan Ejendomsskatten overvæltet, det andet Sted kan den det ikke. For Erhvervs-ejendomme kan den for nogles Vedkommende overvæltet, dog almindeligvis ikke, men for Beboelsesejendomme kan den almindeligvis overvæltet.

Ellers er Staten dog, bl. a. ved Sted-tillægget til Tjenestemændene, gaaet ind paa den Betragtning, at en given Indkomst har en anden Købeevne paa det Sted, hvor Prisniveauet ligger højere, end paa det Sted, hvor det ligger lavere. I Bestemmelserne herom hedder det, at Sted-tillægget ingen Sinde kan overstige 30 pCt. af Grundlønningen, men man har altsaa ment, at en saadan Forskel var berettiget, naar Lønningen skulde være reelt ens, det vil sige, naar den skulde have samme Købeevne. Men her, hvor det altsaa drejer sig om Skat, tager Ministeren slet ikke dette meget vigtige Forhold i Betragtning. Og saa kommer jo endda hertil, hvad Ministeren heller ikke tager i Betragtning, at i Masser af Byer er der en forholdsvis betydelig indirekte Beskatning. Ministeren behandler uden videre Indtægten paa de 3 000 Kr. ens, enten den er tjent ude i en Landkommune eller i en Købstad, hvor dens Købeevne er meget